

NOU CICLE

“CIÈNCIA I TRADICIÓ: DE LA SAVIESA A LES CIÈNCIES EXPERIMENTALS” CO-ORGANITZAT AMB LA SECCIÓ DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA

Inici del Cicle: dilluns, 25 de febrer de 2013, 18:30h

La paraula CRISI s'ha instal·lat en la nostra vida quotidiana. Però hi ha molts tipus de crisis, tot i que en el nostre Occident Modern l'única crisi que interessa és l'econòmica, la productiva i la del consum d'artefactes. És important reflexionar com una comunitat humana ha arribat a reduir tota la seva visió de la realitat a aquest paradigma.

Aquest primer cicle de conferències anomenat “Ciència i Tradició” aporta alguns elements necessaris per entendre com s'ha arribat a aquesta situació, des de la fundació Occidental grega, i el seu precedent egipci, passant per la romana i la cristiana, tradicions, totes elles, fortament arrelades en una saviesa tradicional. És molt difícil entendre la crisi de l'Occident modern industrial i tecnològic, les bases de la qual són la invenció enginyera d'artefactes i les seves serves les Ciències Experimentals, sense tenir en compte aquests precedents.

→ **PRIMERA SESSIÓ. Dilluns 25 de febrer, 18:30h, Sala d'Actes**

COM HEM DESHUMANITZAT LA RECERCA

Cine Fòrum: “MAN TO MAN” (2005). Anglaterra. Director: Régis Wargnier. Seleccionada per al Festival de Berlín (2005): Secció oficial de llargmetratges.

Presentació i debat: **Dr. Arcadio Rojo, antropòleg**
 Manel Plana, Tècnic de Museus
 Dr. Josep M. Gràcia, arquitecte

→ **SEGONA SESSIÓ. Dimarts 12 de març, 19h30, Sala Segarra**

DE LA SAVIESA NO-DUAL AL SÍMBOL

Dr. Josep M. Gràcia, Arquitecte.

Moment: Mediterrània oriental. Segles VI-IV a. J. C.

L'inici de la ciència a Occident té un moment clau en Anaximandre, qui construeix un Model o una imatge del Món visible, una *Theôria* que permet especular sobre allò no-visible – *Tò ápeiron* – com a principi o *Arjé*. El Tot, un, divers i no-dual, esdevé múltiple i susceptible de ser aprehès per parts. Apareix el concepte de símbol com a significant d'allò no-visible. S'interposa entre el Món i el seu *Arjé* un vel de misteri, un enigma.

Aquesta contraposició entre *Natura* i *Arjé*, la desenvolupa Plató. Això no obstant, aquesta aparent dualitat es resol en una unitat original de la qual tot procedeix. Les coses, el Tot un i divers, es resolen o estan en les Idees, en última instància, en la Idea del Bé, i adquireixen realitat en la mesura que participen d'elles: *Natura* com a recurs lògic, sent aquest logos un logos diví.

La irrupció del sistema aristotèlic desplega el concepte de *Natura* com a recurs ideològic. Les Idees estan en les coses, i es fan intel·ligibles per mitjà del logos humà, únic instrument del saber. El coneixement de *Natura* – inclòs el de la divinitat, la qual inclou – parteix de la base que no hi ha una totalitat, única i diversa, resolta en un logos diví, sinó un procés lineal i evolutiu, un *continuum* format de parts, cadascuna susceptible de conèixer-se empíricament i per separat. La filosofia – i el coneixement de la Realitat – es presenta com a pur esforç de la raó humana. En el concepte aristotèlic de *Natura* resideix el germen de la Ciència Experimental com a única forma de coneixement.

→ **TERCERA SESSIÓ. Dilluns 22 d'abril, 19h30 Sala Verdaguer**

ART, ESPIRITUALITAT I AVANTGUARDES MODERNES

Manel Plana, Tècnic de Museus

La influència directa que els neo-espiritualismes han tingut en l'elaboració dels corrents d'avantguarda ha estat enorme, curiosament, però, poc estudiada. Seguint la tendència d'exploració “descendent” marcada per la psicoanàlisi, l'ocultisme, el teosofisme i l'antroposofisme especialment, com a “aprenents de bruixot”, les primeres avantguardes obriren la “Capsa de Pandora” de l'infra-racional. Com ara, la recerca era a cegues i enmig d'un món de valors en crisi i capgirat per les dues grans guerres. Excepció d'un oficialisme religiós tocat també per les crisis del segle i d'aquestes impostures pseudo-espirituals, no hi

havia res de millor a mà per satisfer aquest reclam de transcendència creativa i impulsar nous paradigmes estètics.

Ningú no ho podria haver dit millor que el mateix Pablo R. Picasso; citem textualment:

S'ha invertit la icona (es a dir, al símbol), i per això s'ha necessitat invertir el llenguatge, i al fer-ho s'han lliurat els dimonis que a partir d'ara habitant en l'art del S. XX.” ...i, afegiríem, el XXI.

→ **QUARTA SESSIÓ. Dilluns 27 de maig, 19h30, Sala Verdager**

LA Lògica ARISTOTÈLICA, LA INVENCIÓ ENGINYERA I LA Lògica NO-DUAL

Dr. Arcadio Rojo, Antropòleg, (Cultures informàtiques), iniciat Xivaïsme Kaixmirià

A Occident, comprenem i processem la realitat des d'una visió dual basada en tres principis de la Lògica aristotèlica: el Principi d'identitat (A és A, i no pot ser altre cosa que A), el Principi de no-contradició (és impossible que A sigui B i no sigui B) i el Principi del tercer exclòs (o A es B o A no és B). Aquests tres Principis regeixen la Invenció per enginyeria d'artefactes (la pròpia Intel·ligència Artificial) i les Ciències Experimentals, les quals justifiquen el Progrés Tecnològic.

Aristòtil explica clarament el seu posicionament en el següent paràgraf:

“En efecte, és impossible que un mateix atribut es doni i no es doni simultàniament en un mateix subjecte (amb totes les puntualitzacions que poguéssim fer d'acord amb les dificultats lògiques). Aquest és, doncs, el més cert de tots els principis (...)”

Podem anomenar aquesta lògica “Lògica de les Identitats Separades”. D'aquí, esdevenen les oposicions radicals: veritat-fals, bo-dolent, amic-enemic... Hegel i Marx van completar aquesta visió dual amb les lògiques dialèctiques o “Lògica de les Identitats Separades Alienades”: tot és allò i el seu contrari i la conseqüent inferència excloent: defensa d'allò veritable i destrucció d'allò fals.

Abans de l'establiment d'aquesta Lògica Dual, d'altres cultures es regien, des de feia milers d'anys, per una Lògica No-Dual, la que podríem anomenar “Lògica de l'Única Identitat sense segon”, els principis bàsics de la qual són:

1. Només existeix A, l'Única Realitat que és Consciència, el Jo Consciència absoluta.
2. A, el Jo Consciència Absoluta, és idèntic a Sí mateix.
3. Tot allò que existeix és A, d'altre manera, no tindria cap mena d'existència.
4. L'Univers – la multiplicitat de formes – és A, el Jo Consciència Absoluta, que es manifesta a Sí mateix com A, en absència d'un Segon.

Les Tradicions hindús, el Sufisme i el Taoisme es basen en aquesta Saviesa No-Dual